

Fenerli Porsuk

Yavuz DEMİRKIRAN

Fenerli Porsuk

Yavuz DEMİRKİRAN

Porsuk Bram, dedesiyle birlikte büyük ormanın kenarında yaşıyordu. Yumuşak gri tüyleri, siyah-beyaz çizgili bir yüzü ve her zaman meraklı olan yuvarlak kahverengi gözleri vardı. Her sabah Bram, dedesine bahçeyle ilgilenmesinde ve odun toplamasında yardım ederdi. Ama en sevdiği zaman akşamdı; dedesi ormanı ve onun gizli yollarını anlatırdı.

Bir soğuk akşam, dedesi yüksek bir rafa uzanıp eski bir pirinç fener indirdi. Kehribar rengi camı hafifçe parlıyordu ve kıvrık sapı kullanılmaktan pürüzsüzleşmişti. 'Bu fener ben gençken benimdi,' dedi dedesi, kırışık kehribar gözleri parıldayarak. 'Çoğu kişiye gizli kalan patikaları gösterir. Ama unutma, patikaların bakımı yapılmalıdır.' Bram ona iyi bakacağına söz verdi.

Bram yosun yeşili atkısını taktı ve feneri kahverengi deri çantasına koydu. O gece feneri yaktı ve dışarı çıktı. Hayretle, ağaçların arasında hafifçe parlayan bir patika belirdi ve ormanın derinliklerine doğru kıvrıldı. Bram'ın kalbi heyecanla hızlı hızlı çarpıyordu. Nereye gideceğini görmek için sabırsızlanarak patikayı izledi.

Patika, Bram'ı ormanın daha önce hiç görmediği yerlerinden geçirdi. Ağaçlar birbirine daha çok yaklaşmıştı ve hava çam ve kar kokuyordu. Bram feneri yükseğe tuttu ve patika daha parlak parladı. Uzun bir süre yürüdü, ta ki bir çalıdan küçük bir sesin seslendiğini duyana kadar. 'Merhaba! Beni bekle!' Bu, kabarık kuyruklu ve sarı ponpon şapkalı bir sincaptı.

Sincap kendini Pip olarak tanıttı. 'Işığını ağacımdan gördüm,' diye cıvıladı. 'Nereye gidiyorsun?' Bram feneri ve gizli patikayı anlattı. Pip'in büyük siyah gözleri kocaman açıldı. 'Bu ormanları bilirim,' dedi. 'Ama böyle bir patika hiç görmedim. Seninle gelebilir miyim?' Bram, yalnız olmadığı için sevinerek başını salladı.

Bram ve Pip birlikte parlayan patikayı izlediler ve patika bir açıklıkta sona erdi. Açıklıkta çatıları karla kaplı ahşap evlerden oluşan küçük bir köy vardı. Ama bir şeyler ters gibiydi. Köy yalnız ve sessiz görünüyordu. Bacalardan duman çıkmıyordu ve pencereler karanlıktı. Bram, kış havasından olmayan bir ürperti hissetti.

Köye girdiklerinde, koyu mavi yelekli uzun bir tavşan telaşla onlara doğru koştu. Uzun kulakları endişeyle seğiriyordu ve bir cep saati tutuyordu. 'Ben Başkan Hazel,' dedi. 'Hoş geldiniz, yolcular. Ama korkarım üzücü bir yere geldiniz. Köyümüz komşularımızla bağlarını kaybetti. Eski patikaların üzeri kapandı ve artık kimse ziyarete gelmiyor.'

Başkan Hazel, Bram ve Pip'i köy meydanına götürdü. 'Kış geliyor,' dedi, sesi titreyerek. 'Yakında kar her şeyi kapatacak. Çok geç olmadan diğer köylerle yeniden bağlantı kurmalıyız. Ama artık yolu bilmiyoruz.' Bram dedesinin sözlerini düşündü: patikaların bakımı yapılmalıdır. Çantasındaki fenere baktı.

Bram feneri çıkarıp yukarı kaldırdı. 'Belki ben yardım edebilirim,' dedi. 'Bu fener gizli patikaları gösterir. Eski patikaları bulabilirsek onları yeniden açabiliriz.' Başkan Hazel'ın gözleri umutla parladı. 'Ah, yapar mısın gerçekten? Bir haritamız var ama eski ve soluk.' Yıpranmış bir harita açtı. Bram onu dikkatle inceledi ve Pip omzunun üzerinden baktı.

Ertesi sabah Bram, Pip ve Başkan Hazel ilk patikayı bulmak için yola çıktılar. Bram feneri yaktı ve kuzeye doğru giden hafif bir patika belirdi. Sık çalılarının arasından ve devrilmiş kütüklerin üzerinden onu izlediler. Bram'ın küçük patileri dalları temizlemek için çok çalıştı ve Pip köyle arayanlar arasında mesaj taşıdı. Yavaş yavaş eski patika ortaya çıkmaya başladı.

Her gün Bram başka bir patıkayı yeniden açtı. Yolu bulmak için feneri kullandı ve köylüler patikaları temizlemeye yardım etti. Bazı patikalar nehir kenarındaki bir kunduz kolonisine, bazıları bir oyuktaki kirpi ailesine gidiyordu. Haber yayıldı ve kısa süre sonra diğer köylerden hayvanlar yardıma geldi. Orman neşeli sesler ve çalışma sesleriyle yankılandı.

Bir akşam Bram feneri yaktığında patikaların artık parlak bir şekilde parladığını ve tüm köyleri birbirine bağladığını gördü. Başkan Hazel köy meydanında büyük bir şölen düzenledi. Her ağaca fenerler asıldı ve herkes paylaşmak için yemek getirdi. Bram içinde sıcak bir parıltı hissetti. Orman dostlarını bir araya getirmeye yardım etmişti ve kış artık o kadar da korkutucu görünmüyordu.

Başkan Hazel, Bram'a yaprak şeklinde küçük bir ahşap rozet verdi. 'Teşekkürler, Bram,' dedi. 'Bize patikaların da dostlukların da bakımının yapılması gerektiğini gösterdin.' Pip sevinçle bağırdı ve Bram'a sarıldı. Bram fenere baktı ve gülümsedi. Başta temkinliydi ama cesurdu da. Ve başkalarına yardım etmenin kendisini büyümüş ve mutlu hissettirdiğini öğrenmişti.

Bram eve döndüğünde dedesi ateşin yanında bekliyordu. Bram ona her şeyi anlattı. Dedesinin kırışık gözleri gururla parladı. 'Fenerin gerçek anlamını öğrenmişsin,' dedi. 'Bu sadece patikaları bulmakla ilgili değil. Onlarda yürüyenlerle ilgilenmekle ilgili.' Bram anlayarak başını salladı. Feneri çengeline astı, bir sonraki maceraya hazır.

O kış Bram köyü sık sık ziyaret etti. O ve Pip en iyi arkadaş oldular ve patikaların açık kalmasına yardım ettiler. Orman kahkahalar ve ziyaretçilerle doluydu. Bram'ın yosun yeşili atkısı onu sıcak tutuyordu ve kahverengi deri çantasında her zaman fener vardı. Artık küçük bir porsuğun bile tek seferde bir patika olmak üzere büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu.

Ve böylece porsuk Bram her gün biraz daha büyüdü. Sorumluluğun deneyimle geldiğini ve cesaret ile nezaketin en karanlık ormanı bile aydınlatabileceğini öğrendi. Fener hâlâ çengelinde parlıyor ve bir sonraki genç maceracıyı bekliyor. Ama şimdilik Bram mutlu, çünkü patikaların da tüm dostlarının da bakımının yapıldığını biliyor.